

Interview naar aanleiding van speelreeks van *TATTARRATTAT!* in de Warande, Turnhout. – Mei 2019.

Op zondag 5 en maandag 6 mei staan Eva Binon, Tina Heylen, Ephraïm Cielen en Patrick Vervueren i.s.m. *frieda* in de Warande met hun voorstelling *TATTARRATTAT!*. We stelden vijf vragen aan Patrick Vervueren.

Op 5 en 6 mei staan jullie in de Warande met *TATTARRATTAT!*, een voorstelling voor kleuters én volwassenen. Hoe zouden jullie het liefste hebben dat het publiek de voorstelling ervaart?

Patrick: Wij vermeden in de opeenvolging van de scènes bewust een narratief, maar gingen op zoek naar muzikaliteit. Het geheel vormt daarom veeleer een muzikale compositie, die net als muziek eerder ‘ervaren’ dan ‘begrepen’ moet worden. Wij hopen dat het publiek de vrijheid ervaart zelf betekenis te geven aan de beelden en nodigen hun verbeelding uit om vrolijk rond te dartelen in de speeltuin die wij met *TATTARRATTAT!* hebben proberen creëren.

Jij koos de titel voor het stuk. Het woord ‘tattarrattat’ komt uit het werk ‘Ulysses’ (1922) van James Joyce en is het langste palindroom in de Oxford English Dictionary. Waarom koos je dit woord?

Patrick: Wanneer we het woord doormidden breken ontstaan er twee delen die zowel gelijk (vanuit tegenovergestelde richting bekeken) als tegenovergesteld zijn (vanuit dezelfde richting bekeken). Daarnaast is ‘tattarrattat’ een speels woord met een onmiskenbare ritmiek. Het is een onomatopée, ofte klanknabootsing; de poging om een klank in een woord te vatten. De ontleding van de titel is een opsomming van de voornaamste kenmerken ervan; de scènes in *TATTARRATTAT!* ontstonden vanuit verschil en overeenkomst. Deze werden achter elkaar gezet in een speelse, muzikale compositie.

Wat inspireerde jullie om voorwerpen te gebruiken in het stuk? Schuilt er een soort van symboliek achter?

Patrick: Eva’s broer heeft een meubelmakerij, Huis MORTIER. Vanuit ons huis kan je het atelier binnen stappen. Hoewel er zoveel mogelijk hout wordt opgebruikt en gerecupereerd voor andere projecten, blijft een hoop resthout over dat de container op moet. Daar zitten vaak mooie stukken bij en dus ontstond het idee om het te gebruiken voor onze voorstelling. Een extra voordeel is dat deze objecten zijn vormgegeven door het toeval, en dus niet gedesigned of bedacht. Dit gegeven past perfect in ons streven in deze voorstelling geen betekenis aan het publiek te willen opdringen. Er schuilt geen symboliek achter de objecten. De objecten verwijzen naar zichzelf. We hopen dat dit de verbeelding van het publiek in gang kan zetten of dat het kan genieten van het puur vormelijke spel met de objecten.

***TATTARRATTAT!* is een stuk voor kinderen vanaf 3 jaar. Wat is er zo interessant aan voorstellingen creëren voor een jonger publiek?**

Wij vertrekken steeds vanuit een groot vertrouwen in de toeschouwer. Ieder

mens, groot of klein, heeft de wil om zelf verbanden te leggen, al kijkend betekenis te geven. Iedereen ervaart en interpreteert op een andere niveau. Wij willen met *TATTARRATTAT!* een platform bieden dat een zo breed mogelijke leeftijdsgroep toelaat dit te doen. Het klopt niet dat dit een voorstelling is voor kinderen vanaf 3 jaar. We maakten haar expliciet voor kleuters én volwassenen. Kleuters, omdat we geloven dat zij van nature een voorstelling meer 'ervaren' dan 'begrijpen' en dat bij hen het betekenis geven op weinig belemmeringen van reeds gevormde denkkaders botst. Volwassenen, omdat zij in de context van deze dubbele doelgroep uitgenodigd worden met een zelfde open blik naar *TATTARRATTAT!* te kijken en hun rationele kaders los te laten.

***frieda* is een collectief dat het artistieke werk van 5 individuen verzamelt. Waar zijn jullie het meeste trots op in de samenwerking met *frieda* tot nu toe?**

Patrick: Wij beschouwen elkaars artistieke visie als waardevol. We hebben een groot vertrouwen in elkaars kunnen en willen van elkaar leren. Wij volgen het werk van de andere op, beïnvloeden het, bevragen het kritisch en uitten de intentie tegenover elkaar om dat proces in de toekomst nog te intensifiëren en in een structureler kader te gieten. Hoewel onze wisselwerking soms hobbelig verloopt en wat wij hebben moeilijk te definiëren blijkt, zoeken wij elkaar, ondanks grote onderlinge verschillen, steeds op, nu al 10 jaar lang. Eigenlijk zijn wij gewoon een groep vrienden die graag samen zijn. Ik ben trots dat ik samen met hen, een context heb kunnen creëren waarbinnen ik met vrienden het werk doe waar ik achtersta.